

PREU.

5 CENT.

ENPAUSET

* * * Fa una entremaliadura cada setmana * * *

ANY 1.er * BARCELONA, 5 NOVEMBRE 1904 * NÚM. 45

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

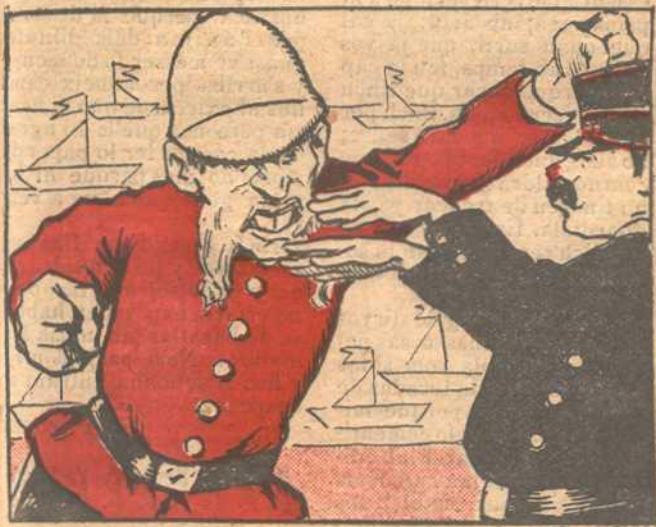
— BARCELONA —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . . 5 id.

—No t'apressis tant, Inglés,
en volguer lo que no es teu.

—¿Qui aixís priva lo pas meu?
—¿Qui té de ser? lo Francès.

Pel Novembre qui no ha sembrat que no semble diu lo ditxo, y veus'aquí perque jo m' he posat a sembrar de fort y ferm pel CALENDARI y de bó de bó vos dich que hi haurá un florit de cosas que vos deixarán ab un pam de boca oberta, de manera que tot y essent al hivern semblará la primavera; ab aixó, ja cal que quan surti, que ja vos avisaré ab temps, feu lo cap viu, perque encar que tinch pensat ferne molts, tinch por que algú se quedarà sense; ab aixó, aneu fent bossa, que com no valdrá gayres diners, no tindreu de trencar pas la guardiola. En fi, per ara no vos dich res més, quan hi serem ja veureu si tinch o no tinch rahó.

Pel demés, haig de dirvos que's veuen unas cosas pel mon, que sembla com si las personas estessin tocadas de alguna malura, perque miréu que convertir lo cementiri ab un jardí o parch, ab edificis que semblan catedrals y passeigs que semblan los d'una ciutat y dedicarhi un

dia al any pera anarhi a tafanejar, o fer broma, o etc., es una de las cosas de lo que no me n'he sapigut avenir may, me sembla mentida que la mort, la cosa veritablement més séria serveixi d'esqué pera totas aquestas diverticions en la diada de Tots Sants.

Pero es alló que diu tot-hom: es *moda* y ja está dit tot; la gent s'empolayna ab lo bó y mellor, y qui ab un present, qui ab un altre se'n van al cementiri a fer lluhir la esplendidés de la seva butxaca, perque la devoció per l'ànima dels difunts, quasi ve a ésser lo de menys y s'arriba per aqueix camí fins al extrém de que hi hauria personas que'ls hi agradaria poguer fer lo paper de morts no més perque hi ha tanta gent que'ls va a véuer.

En fi, cosas d'aquellas que un las veu y no se'n sab avenir y té de soportarlas, o si no estaria exposat en haber-se de barallar ab mitja humanitat. No'n parlém més, y fins la setmana entrant se despedeix

EN PATUFET

¿Te'n recordas?

Al meu apreciat amic

en Joseph Vilarnau y Soler

A un cert noy coneguí un dia
 que tenia un mal company,
 y tots dos una mania
 que'ls causava molt de dany.
 Escarnian nostra llengua
 parlant acastellanats,
 que per cert era una meugua
 per qui'ls havia educats.
 ¡Y quins disbarats que deyan,
 Verge Santa del Roser!
 a tothom, sentintlos, feyan
 somriure a mes no poguer.
 Per «si vols» deyan *si vuelas*,
 per «menjar» deyan *cumer*,
 per «cireras» las *siruelas*,
 y d'una «dona» *moquer*.
 Demostravan ser tant burros
 a tot arreu hont anavan,
 que la canalla 'ls cridavan:
¡castellanus rabatodus!
 Mes un jorn s'enterà'l mestre
 de la escola que ells anavan,
 que atacats de la gran peste,
 en mal castellà parlavan.
 Abdós los cridà a l'hora
 y'ls digué ab energia,
 que de la escola 'ls treuria
 si no feyan via a fora
 a un vici tan afrentós,
 que los ridiculísava
 y com també demostrava
 saber menos que cap gos.
 ¿Recordas això, Pepet?
 ¿coneixes als dos noyetes?
 Lo un ara escriu versets
 al periódich PATUFET.
 ¡Qui ho havia de pensar,
 antes tan *castellanista*,
 que havias d'esser més tart
 un valent *catalanista*!
 Avant, company estimat,
 que en mon cor la veu retrunyà:
 ¡visca, als fills de Catalunya,
 lluytém per sa llibertat!

MARCH MIRAVITLLAS Y SOLÁ

Manresa, 1904.

Fivaller

La historia conta un fet
 ocorregut en Barcelona ab
 lo rey D. Fernando elegit
 en Casp, que demostra la
 energia ab que se conduihan
 los nostres antichs Conse-
 llers pera defensar las lleys
 y la llealtat ab que sempre
 procehian. Quant D. Fer-
 nando arribà á Barcelona
 declará als Consellers que
 no volia satisfacer la imposi-
 ció que se exigia sobre los
 comestibles, y tractá de por-
 tar á cap sa intenció de mo-
 do que se promogué un al-
 borot en lo mercat per la in-
 sistencia ab que los ciats
 del rey se negáren a pagar
 lo que se'ls exigia.

Habent sabut aixó D. Fer-
 nando envià á buscar a un
 individu del consell y se
 presentá al rey lo Conseller
 Fivaller vestit de dol en de-
 mostració del sentiment que
 causava a la Ciutat la con-
 ducta del rey, y del perill
 ab que aquell se considera-
 ba al presentarse devant lo
 ayrat monarca. Fivaller li
 feu present lo dret que tenia
 la ciutat de fer cumplir per
 tothom sens excepció, las
 lleys del pais, y lo rey no
 lográ ferlo cedir encara que
 empleá promesas y amenas-
 sas. D. Fernando accedí al

últim a las pretensions del consell, pero sorti la mateixa nit de la ciutat. Quant lo rey arribá a Igualada caygué malalt de la í este que afligia a Catalunya, y al moment se presentá per cuydarlo lo mateix Fivaller que havia resistit ab tanta entereza a sas exigencias; y fou tan gran lo interés ab que lo assistia que ab las suas mans y fins ab los llavis li curaba las llagas. Agrahit don Fernando a tant afecte y a tant sacrifici, lo nombrá al morir son marmessor, y li encarregá lo cuydado de sos fills y lo govern del regne durant la menor edad de son primogénit.

C. DEL P.

— Qué es aixó, Manelet, una carta?—Ni pensarhi, uns versos pel CALENDARI qu'está fent EN PATUFET.

¡Lo gran dia!

Ja l'ayret besa las caras,
lo vellet busca'l recó,
y la llenya apilotada
prompte brillará en l'escó.

Som a Tots-Sants,
qu'es l'alegria
deis bons infants.

La blanca neu ja'n corona
de las montanyas los cims,
ni'l grill qu'en son cau s'amotilla,
refila sos cántichs prims.

Som a Tots-Sants,
la llar nos junta
petits y grans.

Las castanyas boy infladas
botan posadas al foch,

espategan, mitg torradas,
y s'esclafan poch a poch.

Som a Tots-Sants,
bon pa moreno,
bon vi del blanch.

Es la diada qu'en la vila
mes se celebra del any;
la maynada hi salta y crida;
com de pardals enfilall;

Som a Tots-Sants.
Y'ls avis al veure'l temps
com passa, mitg tremolant
y arraulits, diuben al ensempar.

—Per Tots-Sants...
capas y mocadors grans.

MIRANUS

No'n tinch poca de feyna ara que tots los teatres funcionan. Com soch tant tafaner a tot arreu fico'l nás, y quan menos s'ho pensan ja soch a dintre.

¿Ja ho sabeu que tot alló del Paralelo per poch que passa a l'història? si no tot, bona part; de totes maneres ja tenen una cama al cementiri. Y ¿qué ha obtingut lo senyor batlle ab aquesta *corazonada*? Ha regatejat quatre pams de terreny als firayres, pero no'n quebrará cap, per aixó, tots continuaran donant voltas al manubri pera anunciar cada un las sevas mercancías, y en paus. Jo'm creya de bona fe que la pensada era pera ferlos plegar a tots... y resulta que alló está com avans, lo perill subsisteix y no fora res d'estrany qu'un día se'n toquessin las conseqüencias ab un foch que tot s'ho emportés.

¡Quinas cosas té lo senyor batlle!

Llástima que no trovi qui

l'ajudi, que ab aquestas pen-sadas aniria lluny.

Al teatre Catalá cad'any l'invadeix lo tronera de *Don Juan*, fent ressaltar junt ab sa quadrilla, la delicada parla d'en Cervantes.

Ja n'hi ha de gent que bada a'n aquest mon! perque mireu qu'omplir cad'any tots los teatres de Barcelona pera véurer un seguit tant gran de ximpleras, es cosa que no s'explica.

Y no dono la culpa a las empreses per son mercantilisme y poch gust, sino al públich qu'hi concorre, que fins n'hi ha molts que fan un verdader sacrifici no anant més que una vegada al any al teatre y sempre pera véure lo mateix. ¡Y quin tip de xufas y rosquillas de terra cuyta s'hi fan, tot escoltant aquells encarcerats versos *a la par que sonoros*, després d'haverlos rellegit cinquanta vegadas en aquells romansos de cego que cridan los xicots ab lo nom de *totas las coplas y versos de D. Juan Tenorio per deu céntims*.

Y *Don Juan* no envelleix, cada vegada es més cap-vert y entremaliat. Ab la espasa al costat y *con oro nada hay que falle*, deixeulo estar, que ell se'n riu dels badochs; de segur que d'aquí a cent

anys encara hi haurà drama, y potser corretgit y augmentat, perque ara com ara aviat no n'hi haurà prou de fer catorze actes y *La Castanyada* per pessa.

Al teatro de Novetats encara l'anuncian ab lo nou decorat del malaguanyat Soler y Robirosa, que'l va pintar forsa anys avans de morir y ja'n fá una pila qu'es mort.

Dels altres teatres no cal parlarne, res de nou; pera variar, *Tenorio* pera dinar y pera sopar... y encara'n queda de rescalfat pera un altre any.

Un amich meu qu'es empressari a ratos perduts y aficionat als *sports*, també a ratos, vol presentar al any que ve un *Tenorio* modernista ab una pila d'innovacions, figureuvs per mostra, que l'apoteosis de *Doña Aynés* y *Don Quan* será representat ab un automóvil volador que se'ls emportará al cel tots rodejats d'angelets de paper, fochs de bengala y un *mecanicien* tocant la bocina.

Y ara, no ho feu córrer, perque es un secret.

CRISTÓFUL

Quadret

La Enriqueta s'ax xecá del llit molt pàlida y neguitosa.

En tota la nit no pogué aclucar los ulls, pensant cóm se las arreglaría pera portar algún recort a sa mareta, morta feya mitj any.

Era lo día de Tots Sants y sa pobra mare no tenia qui li portes ni la mes petita flor a sa tomba freda!

Ja que'l pare no podia comprar ni la mes barata corona, ja sen faría ella una de flors cullidas ab sas delicadas mans...

Entrá resoltament al cementiri.

Estaba tot ple de gent que passejavan amunt y avall admirant los suntuosos sepulcres, estátuas y sobre tot aquellas coronas de flors tan lluentas, aquellas cintas tan bonicas y... dirigí allavors la vista al ramet de flors que portava en sas mans y compregué lo raquitich qu'era al costat d' aquellas coronas tan artísticament arregladas.

Es cert qu'ella escullí las millors flors que trová, las arreglá tan bé com sabia pero compregué que alló era una mesquindad que no corresponia dignament als sacrificis que havia fet la seva mareta.

Plena de vergonya y de sentiment plorá y en mitj

— ¡Noyas, muniato calent!
veniu, que's torrat y bo.

— Jo us dich que no es cert, aixó,
que's fret, cremat y dolent.

dels perfums que respiravan
aquellas frescas flors s'hi
barrejá una tendre espresió
de sentiment sortida del
fons de son cor que deya—
Perdonam, mareta meva, lo
meu recort es més gran que
aquestas flors de quincalla!
y girant sos ulls al cel s'ex-
taciá ab l'agrahiment de
aquella ofrena.

JULI SALES.

La diada

Fa dos anys que'l meu pobre avi
va entregar l'ànima a Deu,
ell sempre'ns contava qüentos
sentnos riure ab tot lo seu.
¡Ab quin gust los explicava
a la voreta del foch
tot menjantne las castanyas
que ns alegravan no poch!
Deya ell: —A fóra política,
ni de grans ni de petits,
no feu de ningú cap critica,
tots son iguals los partits.
Tinch setanta anys, ell nos deya,
y hu podeu creure ben be,
no m'ha encogat cap idea
ni m'he compromés en re.
Al matí quan me llebava
cap al tallé a trevallá,
quan era l'hora plegava
fent igual al endemà.

—Jo segneixo del vellet
los consells bons que'm donava,
com també los que'm don ara
nostre amic EN PATUFET.

P. FELIU

Trist recort

Avuy, que ha arribat lo dia,
lo dia tan trist dels morts,
naixen en la pensa mia
molts pensaments y recorts.
Penso en la mort de mos ayis,
y al recordar tal dissort
brolla una oració en mos llavis
y una pregaria en mon cor.

R. V. y C.

Felicitació

Com que no tinch prou tarjetas
pera poguelshí enviar,
desde aquí jo felicito,
en lo dia de Tots-Sants,
als que en la gloria descansan,
y... no'ls hi dich per molts anys,
puig que la gloria es eterna
per quella que la están gosant.

JOSEPHINA FERRER

La castanyada

I

—Les vell de la torradora.

—Quatre cèntims?

—Sí senyor.

II

—Com que'm tinc d'esperar tant
tomarç.

—No, si ja estàn.

COLABORACIÓ INFANTIL

Amor als pobres

¡Tots som germans! Sent aixís ¿per qué despreciem als pobres? ¿no son germans nostres igual que'ls rics? ¡Quin poder tant gran té

l'or! No olvidém may que'ls pobres son los primers devant de Deu y recordant aixó, fem que ho siguin també devant nostre.

¿Es per ventura l'or lo que fá santa a una persona? ¡Cóm s'engayan los que aixís ho creuen! Siguéu amichs dels pobres y no despreciém als rics, encara que aquéts ja tenen per millor amich sa riquesa, que per ells es la seva felicitat.

Procurém tots tenir rica

al quartelillo

III

— ¡Granuja, fuera de aquí! ...
— ¡Que passa, pobre de mi!

NANO.

IV — Pillfues, esta vegada
la harém chunts la castanyada.

l'ànima, no la butxaca, que
d'aquesta no'n fem res, y
aquella'ns salva.

A vosaltres sobre tot, pe-
tits llegidors d'EN PATUFET,
vos ho recomano, perquè
dèsd'ara comenseu ja a po-
sar lo vostre respecte, no
tant sols als rics sino també
als pobres, que com los pri-
mers ells son germans nos-
tre, y com tots, ells tenen un
mateix cel que'ls espera.

MERCÉ FARRIOLS Y ESTEVE

Epitafis

Jau aquí 'l fill d'en Zurita,
un xicot tan tafañé,
que morí per sapigué
si un cop mort se ressucita.

* * *

Jau a n'aquí un noy cap-verd
que en vida fou tan dolent,
que fins a dintre del ninxo
va fer enrabia a la gent.

* * *

Un mestre d'estudi hi ha
dins d'aquesta sepultura,
se va morir del enfit
de menjarse una criatura.

RAMON COLOMÉ Y BOU (9 anys)

La vetlla de Tots-Sants

Mentres la neu va cobrinte
arreu los plans y montanyas,
¡que es bonich está a la vora
d'hont se couhen las castanyas!
L'avi diu: Porta més llenya
que lo foch ha d'esser gros...
Cal desentumir los ossos,
cal escalfar nostre cos.
Y posantne quatre socas
y entremitg serments y ceps,
n'aixeca una flamarada
que preten arribá al cel.
—Porta, noya, las castanyas,
¡que bonicas son! refieu!
Amanintlas ab vi ranci
quina vetlla passarém!
Ja son al foch ¡ndy com xiulan!
Ja espategan: pum! pam! pum!
¡Que es bonich!... au, ja son cuytas.
ja't vi deu estar a punt...—
Mes de sopte campanadas
s'ouhen baixar del cloquer...
—Es veritat, ja no hi pensava,
vinga Rosari primer...
Los passats esperan resos,
donchs resém ab devoció...
Pare nostre... Deu vos salve...
¡Epl no t'adormis, minyó...
ja s'han acabat los resos,
fora son... vinga bullici,
vinga menjarne castanyas,
vinga traguejá ab desfici
mentres l'avi, ab veu sencera,
rondallas ne va contant...
Aixís passém en ma casa
la gran vetlla de Tots-Sants.

JAUME BOIXADERA (11 anys)

Recordantsa

A la tomba n'he vingut,
a la tomba a agenollarme
y portarhi aquets clavells
amarats ab dolsas llágrimas.
Las floretas que jo't donch,
¡ay pare, lo meu bon pare!
no son la olor dels clavells,
sino'l dol de mas entranyas!

JOAN DE SUCRE Y GRAU (14 anys)

¡La Marquesa de Tous!

La gran Marquesa de Tous,
senyora molt capritxosa,
per lograr lo seu desitg
donava qualsevol cosa.
¡Vingan vestits a la moda,
ricas joyas de gran preu,
palaus y cotxes en doyna...
fentse veure a tot arreu!
¡Menjar? lo mellor que hi havia!
pollastres, conills, capons,
richs dolsos y pastas finas;
¡dels vins? los mes cars y bons.
Al fi's va tornar molt pobre,
ab tan accés de gastar,
y lo que antes malgastava
ara ho havia d'estalviar.
Un jorn, cap allá a la tarda,
pera poguerne berenar
pa blanch y nous va menjarne,
y allavoras va exclamar:
—¡Ay! si jo hagués sapigut
qu'eran tan bonas las nous,
encara fora avuy dia
la gran Marquesa de Tous.

JOSEPH VILARNAU

La diada de Tots-Sants

La diada de Tots-Sants es
la festa més hermosa pera
nostres avis. Ells de bon
matí, junt ab la maynada, ja
amaneixen los tions que al
vespre han de torrar las cas-
tanyas.

Aquell matí los baylets
com brincan d'alegria! Cap
al vespre l'avi'ls diu que co-
mensin a encendre'l foch que
ell mentres tant ja tallará
las castanyas.

Quan son tots reunits a la
táula, l'avi ab veu tremolosa
diu: que per molts anys pu-

—Senyor Pau, senyor Pau!
 —¿Qué vols cridayre?
 —Miri quina estranyesa, las ratas
 s'han menjat mitj formatje.
 —Mussol, ¿aixó t'atmira? lo es-
 trany seria que'l formatje s'hagués
 menjat a las ratas.

guém véurens reunits men-
 jant ab salud y alegria las
 castanyas y panellets.

BALDOMER PATAU

A ma Catalunya aymada
 sempre la estaré a'abant,
 y agafat ab sa bandera
 seré jo un campió constant.

Gloria a Deu en las alturas!
 Gloria al dia de Tots Sants!
 Visca sempre Catalunya
 y viscan los catalans!

JAUME SEGALÉS (15 anys)

Dedicat als difunts

Jo no se com es que 'ls
 morts se quedan tan sols,
 com una floreta al mitj d'una
 montanya. ¡Pobrets! que hi
 deuen fer? tan que han ju-
 gat, saltat y corregut ab
 tanta alegria en la seva in-
 fancia! ¡Ah! si ells ho sapi-
 guessen, ¡pobrets!, tan sols
 lo pensarhi fa plorar. Tant-
 debó Deu los dongui la glo-
 ria del Cell! Que trist es lo
 morir, tan alegres qu'estém
 quan som joves....

Pero en fi, no hi ha més;
 ja que tots ho hem de fer,
 esperém que'ns toqui.

P. J. ALSINA
 (13 anys)

¡Una suscripció!!

Comensém la llista

Amichs y bons llegidors
 del simpátich PATUFET,
 com ja han finit las calors
 y se'ns ve a demunt lo fret,
 he tingut una pensada
 que me sembla que us plaurá,
 y es qu'en aquesta hivernada
 PATUFET se'ns glassará.
 Fem tots una suscripció
 y compremli ab son import
 un gech de vejlut ben fort
 perque li dongui escalfó.
 Si us agrada'l pensament
 jamunt! y sense tardansa
 que ja l'hivern se'ns atansa
 y la fredor va en augment.

JAUME BASTÉ Y BASTÉ (12 anys)

Qüento

Prop d'una casa ahont hi vivia una honrada familia, hi havia l'Hospici ahont fou recullit un nen encantador que tenia uns cabells com fils d'or.

Lo pare de la familia que vivia en dit lloch, va enamorar-se de la criatura, y anant al Hospici, demanà'l petit nen pera cuydarlo com un fill seu. Ademés, dit pare tenia un altre nen y una nena de la mateixa edat que 'l recullit.

Veus aquí que'l fill de la casa va cometre un robo y va dir lo secret al nen recullit.

Aquest desseguit va dirho als pares del nen lladre, quins, enfadats, li varen pegar ab un fuet més d'una hora seguida, dibentli a cada moment que si volia que no li peguessin, havia de rectificar lo dit. Més lo nen deya: no vull pas ofendre a Deu ab una mentida; y al cap de pòchs dias morí cansat de tantas penas.

Prompte'ls desgraciats pares pagaren la seva barbarie, puig los hi varen donar deu anys de presiri.

¡Oh molt estimats nens! si may us vingués cap tentació de mentir, feu com lo

petit martre que va preferir morir avans d'ofendre a Deu ab una mentida.

ERNEST CAPDEVILA Y ROIG

(12 anys)

En Peret de can Mitjans,
qu'es un anticlerical,
may vol parlar ab en Giral
perque tira capellans.

F. BALDELLÓ

Un sort deya l'altre dia:
—Lo soroll me fa mareig.—
Y un cego que l'escoltava
li contestà: —Si ja ho veig.—
JOSEPH ALSINA (13 anys)

Lo combregar

N'apunten las quatre,
las sento tocar,
y pel carrer passa
lo trist combregar.

Tothom ne pregunta:
¿per qui anirà?
y un noy me contesta:
per un capellà.

Al cap d'una estona
lo sento tornà,
zlos capellans cantan?
senyal que viurà.

JOAN MONSALVATJER

Consell

Tu, que n'ets tan bon minyó,
y que de llegir ja sabs,
pots ser molt instruïd
si compres cada setmana

EN PATUFET.

TOMASSET CERMENO

D'ISOP

**Del ornat Cavall y del cansat
Ase, y del Temps y de la vo-
luble Fortuna.**

Encontrantse en un estret camí un bellíssim cavall, ornat de xapades guarnicions, ab un dejectat Ase, carregat de inmundes fems, no vehen en aquell algún senyal de obediència, ni apartantse pera qu'ell pogués passar, li digué aquestes superbíssimes paraules: — Si no per no rebaixar á la mia excelencia, te dilaceria. — Per hont espantantse lo treballat ase de la elevació del arrogant cavall, endressá als immortals Deus gravíssims clamors de aquell. Seguí poch temps, que debilitantse lo cavall per la antiga vellesa, fou dedicat per lo

senyor de aquell al ofici de la agricultura, y treballant per los espayosos camps, fou vist del menyspreat Ase, lo qual admirat de la sua espantable deformitat, li digué en aquesta forma: — ¿Que te han profitat les xapades guarnicions, per les quals ab tant superbes paraules m'injuriaves? Tots exercím un mateix ofici, y en lloch de la daurada sella te veig la oprobiosa y esquinsada albarda. O com t'haguera olvidat aquell vulgar que diu: No hi ha cavall que flach rosi no torni. Tot estás circuhit de afliccions, miserable, per les quals te veig tant deforme, qu'estich dup-tant que tú sies.

Amonesta aquesta faula, que lo abundant rich, en los temps de la sua prosperitat, no deu menysprear al miserable pobre, perque si venen adversitats no sia afligit de aquell ab oprobioses paraules. *No deu burlar lo rich del pobre.*

**Aviat entrarà en premp-
sa 'l Calendari d'EN
PATUFET.**

Medallas: Juli Sales.—Carme Rigau.—R. V. y C.—P. Feliu.—Joan Gili.—Gil Lluch.—Ernest Batlle.—Antoni P. Rigau.—«Ventafochs».—Florenci Bassa y Rocas.—Joan Farré y Mateu.—Ernest Capdevila.—Antoni Boari.—Angel Alasá.—Ricart Fuster.—«Un marrech».—«Delicada».—Camilo Rodón.—Antoni Oliveras.—Joan Alavedra.—Joan Torruella.—Salvador Serra.—Cinto Tolrà.—Jaume Boixadera.—Pepet B. Bosch.—Josefina Ferrer.—R. Farré y Samsó.—Quimet Tolrà.—Joan de Sucre y Grau.—Jaume Segalés.—Ramon Nugué.—J. H. S.—J. Durán.—Joan Taxidó.—P. J. Alsina.—Ramon Queralt.—Ramon Colomé y Bou.—Sió Doria.—Gloria Bulbena.—«Un noy rossellonés».—Joseph Oliver.—Baldomer Patau.—Daniel Cardona.—Joseph Casadessús.—Tomaset Cermeño.—Joseph Balias.—Simón Cabot.—Enrich

Domenech.—Sebastià Pou.—Quimet.—Román Bastard.—Pepet Brú.—E. C. Homs.—Antoni Caminals.—Jaume Segalés.—Cassipir Roure.—Gabriel Freixa.—Ramon Portales.—Francisco Capmajor.—Ernest Majoral.—Pacianet Ripoll.—Constanti Fàbregues.—Anita Jofre.—Valenti Castellvell.

Carbassas: Isidro Armenter.—Joaquim Payàs.—Joseph Argimont.—Felip Casarramona.—Lluís Alvarez.—Felix Ametller.

En Pere Bulart, la poesia «Recort funest» es massa forta.—J. Armengol y Ballvé, ho arreglaré un xich.—Na Mercés Salada, gràcies pel convit.—Lluís Domenech, pot enviar los altres dibuixos que diu.—Paquito Radrelava, s'ha d'escursar un bon xich.—Na Maria Tort, la segona pregunta es alusiva a un altre colega y no vull entrar en polémicas.—J. Durán, los dibuixos no están prou be.—Joan Miró, la poesia que me envia es una traducció del castellà.

Avis: Dech repetir una vegada més, que no publicaré treballs copiats ni dibuixos calcats; tot ha de ser original del que ho envia, perque haveu de saber que hi ha lleys que castigan als que se apropien de las cosas dels altres. Val més poch y original que molt y copiat.

AUTÓMATAS NARBÓN

Gran exit del saynet en 7 quadros parodia del drama d'en Zorrilla

El señor don Juan Tenorio

Trajos nous y 7 decoracions dels senyors

MORAGAS Y ALARMA

Sessions a las 5 y 6 de la tarda y 9, 10 y 11 de la nit

Camiseria y Corbateria

DE

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

● ● Especialitat en las camisas a mida ● ●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA • Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

M. y A. ARAGONÉS

Construcció per encàrrech
de Joyas en or y plata

JOCS COMPLETS, pera COLEGIAL
en **PLATA DE LLEY** desde 35 pias.

Montjuich del Bisbe, 3 - baixos

30 ditzas 25 Ptas.

Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Ja que tant hi he treballat
així no m'ho malmetéu,

o sinó demostraréu
que jamay m'heu estimat.